

tako, kakor zadnjič, maja l. 1885, našega starega voditelja, gosp. prof. Einspielerja. Čisto dvomljivo je, da bi volilni možje naše občine L. Zablacan, V. Goričnik in Š. Fric propadli. Da bi se le v Borovljah rodoljubi bolj krepko na noge postavili, kakor lani! Pri njih se imamo zahvaliti, da ni bil voljen prof. Einspieler, ampak Wrann, cela Rožna dolina je volila slovensko, še v nemškutarskem gnezdu Podkloštru na Zili tudi, samo v — Borovljah ne. Bog daž srečo pri volitvi, pa tudi razjasni Borovljance, da bodo spoznali na kaj delajo liberalci! — K novemu letu zdaj vsak kmet potrebuje denarja, da si izplača posle itd. Pomaga si na vse strani, da si izplača posle itd. Pomagi si na vse strani, najrajši pa prodá kake prešiče, saj jih v Borovljah lahko spravi v denar, kljubu temu, da jih Kranjci toliko pripeljejo čez Ljubelj, kajti domači so veliko boljši in imajo za to prednost. Prodajo se pa sploh po 40 kr. star funt. Ali je pri tako nizki ceni mogoče, da bi kmet shajal? Rekel bi, da ne, saj sem jih sami imel in vem da bi imel škodo, če bi jih po tej ceni dal. Goveje meso velja 54 kr. kila pri mesarju, svinjsko mora pa kmet za 40 kr. še le star funt dati s špehom vred, kak pa je to primer? Čudno se mi pa zdi, da kmetje še vse koj na staro vago in mero prodajajo, kupujejo pa vse na novo, veliko manjšo, za ravno taisto ceno. Ko je leta 1876 stopila nova postava v veljavo, da se mora vse na kile, litre in metre kupovati in prodajati, našim mlinarjem, krčmarjem in štacunarjem ni bilo treba dvakrat ukazati, napravili so si nove mere hitro in z veseljem, ker jim je dobiček kazal; — nova mera in vaga je manjša, kakor stara, cena je pa ravno tista ostala. To je že taka nekdanja pesem, če kmet kaj potrebuje, plačati mora drago, če pa kaj prodá, mora pa — „šenkati.“

Iz zgornjega Štajerskega. (Slovensščina v graškem seminišču.) V Sekovskl škofiji čedalje bolj pomanjkuje slovenskih mešnikov; in vendar-le je takih treba ne samo na slovenski meji, temuč tudi v Gradcu in v drugih mestih, kakor na zgornjem Štajerskem v Ljubnem, v Judenburg-u in Fohnsdorf-u, kjer med rudarji in fužinarji biva mnogo trdih Slovencev. — Zato nas je močno razveselilo, ko smo izvedeli, da se v graškem dijaškem seminišču letošnje šolsko leto ne samo francoski in laški jezik uči, temuč tudi naš slovenski. Le tako je mogoče, da si Sekovska škofija pridobi mešnikov, ki bodo zamogli slovenskim vernikom v njihovem maternem jeziku krščanski nauk oznanjati.

J. P.

## Politični ogled.

Avstrijske dežele. Kar še dež. zborov ni svojega dela dognalo, so ga zdaj že vsi začeli.

V Graškem so imeli seje v petek, dne 8. januarija potem v soboto, dne 9. januarija pa v torek dne 12. januarija. Prva je bila znamenita zavoljo interpelacije dr. Neckermann-a, gledé gimnazije v Celju. Kako se mu je obnesla, povemo na drugem mestu, v drugi in tretji pa so bile manjše stvari na vrsti in so se vse po nasvetu dotičnih poročevalcev razrešile, tako se prepusti tudi predlog g. Jerman-a, naj se kje kako olajša eksekviranje ter napravi ceneje dež. odboru. — V Kranjskem dež. zboru so vzprejeli načrt, po katerem se posluje odsehal pri deželnih uradih večinoma v slovenskem jeziku. — V Spodnje-avstrijskem zboru niso vzprejeli predloga, naj se napravi hipotečna banka, ampak izročili so ga dež. odboru, da ga potresuje in potlej še kedaj o njem poroča v zboru. Tudi prav, če le predlog ne bo vsled tega čisto preminol. Banka utegne prav priti kmetom, toda sama še jih ne reši pogina. — V Pragi so pri ožji volitvi za mestni odbor zmagali staročeski kandidati, v deželnem zboru pa čudno razsaja ultranemška stranka, posebno napenja se zoper c. kr. namestnika, generala Kollerja, a mož jim ne ostane ničesar na dolgu. Minister dr. Gautsch pojde te dni v Prago, ogledat tamošnjih šol, zatem pa se tudi poda v Bruo; kakor se vidi, je ministru veliko za to, da se podučí v svoji stroki. — Med avstrijsko in ogersko vlado vrše se pogovori za državno pogodbo, kakor se čuje so že blizu gotovi z njo. Ali in koliko so jo pre naredili, ni še znano. V Trstu pripravljajo se za volitve v mestni odbor. Avstrijska in slovenska pa ultralaška stranka stojite si nasproti. Kakor je podoba, bode večina voljenih iz zadnje stranke. — Dalmatinski c. kr. namestnik baron Cornaro dobil je dostojanstvo tajnega svétnika. — Naše vojno brodogve se pomnoži v malih dneh za dve oklopnici obè pridete v Pulj. — V Reki so par nedoraslih postopačev pod ključ djali, ker so bojda vojake nagovarjali, naj bi udarili po Magjarih.

Vnanje države. Ruska akademija znanosti je cesarjeviča Rudolfa imenovala s svojim častnim udom. — Velevlasti so izročile srbski, bolgarski in grški vladi skupno pismo. V njem zahteva se od teh, da odložijo takoj orožje in isto tako stori še potlej Turčija. — Bolgarski knez je ukazal, naj se po Rumeliji vpeljejo bolgarske postave, to je korak naprej v popolno združenje Rumelije z Bolgarijo. — V Belemgradu so bili te dni v prostorijah kraljice shodi srbskih velikašev, hodilo je za to, na katero pot bi Srbija naj krenila, da bi se iz sedanjih zadreg najbolj izvila. Kakor se sliši, Avstrija bi v teh shodih bila žela hvalo sveta, kajti nagibali so se močno na rusko stran. — Turčija je v hudih stiskah, toda rešiti se jih ji ni nemogoče, naj ima le cvenka, ali tega najbolj manjka.

Vojaki, katerih ima sila veliko pod orožjem pa jih ne more plačati, terjajo sedaj z vso silo od nje plačo. Če ji v zadnjem trenutju še ne pri-skoči Anglija, utegne ji to sila nevarno postati. — Grki zahtevajo od Turčije pravico vsaj na Kreški otok; ta tudi želi čem prej mogoče združiti se z grško kraljevino. Prej ali slej se izgodi to gotovo. — Rusija pomnožuje si celo na tihem vojno brodovje in vstvarja močne obrambe na morskih obalah. Na Črnem morju stoji že več tacih obramb in zveze so do njih po suhem in po morju. — Knez Nikita na Črni gori drži se dosehmal zmerno in ne mara se zaplesti v vojsko, čeprav ga vabi Srbija, da se združi z njo. — Pruski kralj, Wilhelm, obhajal je te dni 25letnico svojega kraljevanja; imeli zo za to veliko praznovanje v Berlinu, največ časti je imel v teh knez Bismark, kralj ga je objel in ga vidno z veseljem pozdravil, saj pa tudi lahko: Brez Bismarka ne bilo bi cesarja Wihelma. — Francozi imajo srečno že novo ministerstvo; z njim dobođe 4 — 5 tisoč novih mož službe v javnih uradih, ravno toliko pa jih pride ob njo. Vsak minister mora nam-reč dobiti prostorov za svoje ljudi. Tako terja republiška navada. — Na Španskem vreje. Na severnih krajih gibljejo se že republikanci, pa tudi karlisti zberajo svoje čete. V trdnjavico Saint-Julien je vdrla četica republikancev, ali kmalu so jih izgnali. Samo nekoliko so republikani upili na zdravje, po tem pa so jo upihali na prej na morju. — Iz Anama se poroča, da je zadnje dni meseca decembra uporniška četa razrušila poslopja katoliških misijonarjev na Ngheanski gori ter so enega misijonarja pa 500 domačih kristijanov umorili. Upornike so vendar-le francoski vojaki že razkropili ter jim pobrali orožje.

## Za poduk in kratek čas.

### Nevesta.

(Po Dr. A. Jarisch-u.)

V človeškem življenju pač malokedaj domišljija na človeka tako močno upliva, kakor ob času ženitve. To velja zlasti o slabšem ali ženskem spolu. Pod haybo pritja, moža dobiti, žena postati, to je nekaterim deklicam nad vse, in če se jim tudi pravijo in kažejo reve in nadloge, ki jih čakajo v zakonskem stanu, za to se vse eno kar vržejo va-nje.

Take deklice so podobne ponočnim vešam, ki okoli luči tako dolgo frfeliyo, dokler si pe-roti ne osmodijo, ter osmojene ali celo opečene na tla ne padejo. Tako se marsikateri deklici zgodi, ko se želi omožiti. Naj jo opominjajo in svariyo oče, mati, župnik, učitelj, sosed, stric, vsi opomini so zastonj, gluha je ona za nje, dokler ne obtiči do ušes v blatu in več ne more

iz njega. Takrat še-le sprevidi svojo zaslepljenost, pa — prepozno.

Enako se je godilo tudi Kolofičevi Lizi. Liza je bila deklica kot mleko in kri, rdeča in okrogla, razumna in živahna. A zaljubila, ali kakor pravijo zagledala se je v Vidovega Janeza ter je postala kakor nora.

Vidov Janez pa ni bil mož za Lizo. Divji, sirov, len in ničvreden — takšnega so ga vsi poznali; najboljša na njem je bila njegova po-stava in njegovo premoženje, kar je oboje po očetu dobil. Vsi, ki so o tej ženitvi izvedeli, so z glavami majali in Lizi odsvetovali. Liza je sicer mnogo slišala pa na nič ni poslušnola. Le toliko je pomislila, da je šla gospodu žup-niku za svet vprašat.

Gospod župnik pa so bili moder mož in so si tako mislili: „Če jej prigovarjam in bo se jej potem slabo godilo, kar se dostikrat pri-godi, tedaj bode mene dolžila, da sem jaz njene nesreče kriv; če pa jej odgovarjam, bo ostala „zarjavela“ devica, kar je tudi mogoče, tedaj spet vtegne mene dolžiti, da sem jaz tega kriv. Sicer pa naj rečem tako ali tako, ona bo ven-dar-le storila, kar se bo njej najboljša zdelo.“

Ko je toraj Liza gospoda župnika vprašala, kaj da naj stori; ali naj Vidovega Janeza vzeme ali ne? rekli so jej gospod: „Veš kaj, Liza, idi zdaj v cerkev in ko bodo zvonili, po-slušaj; kar bodo ti zvonovi rekli, tisto pa stori.“

Kmalu je z velikim zvonom poldne za-zvonilo. Domišljija o zakonski sreči je Lizo oslepila in zato je slišala zvon govoriti, kar je sama hotela slišati. Gre toraj nazaj h gospodu župniku, in ko jo vprašajo, kaj da so jej zvo-novi povedali, rekla je vesela: „Ah, gospod župnik, veliki zvon je pravil: — Liza z glo-bokim glasom posnema zvonjenje — „Le ga vzemi, le ga vzemi!...“ „Tako sem si mislil“, so župnik, smejoč se, djali.

Skratka, Liza je vzela Janeza in Janez Lizo. Pa komaj je pet mesecev preteklo, kazal je že Janez Lizi svojo ljubezen — s pestnico, in Liza je nosila očitne dokaze njegove lju-bezni na svojem — hrbtu. Preprij in pretep sta bila v njuni hiši na dnevnem redu.

Nekega dne je šla Liza žalostna zvečer na pokopališče, da bi rajni materi svoje nadloge potožila, kajti pri živih nikjer ni našla tolažbe, ampak le posmeh. Vsak jej je na njene tožbe odgovoril: „Saj smo ti prej pravili in te sva-rili, pa nisi hotela ubogati.“

Med tem, ko je Liza na materinem grobu klečala in molila, zvonilo je večno luč in na-posled z majhnim zvonom za verne duše. Jasni glas majhnega zvona je Lizi globoko v srce segal, in zdelo se jej je, kakor bi jej klical: „Pustila bi ga bila! pustila bi ga bila!...“ „Ah, vzdihnila je Liza globoko, ko bi bila takrat ta zvonček slišala, a zdaj je prepozno!“